

трибуна



arsenal®



Приемник на в. "Заводска трибуна"
Издание на "Арсенал" АД

на
стр. **6-7**



Срещи
„Генералът“ на Тато

2 септември 2016 г. • година VI • брой 140

Акценти

Адрес на редакцията: гр. Казанлък, бул. "Розова долина" 100, офис 8 (срещу Митницата)

В ОЧАКВАНЕ НА ФИРМЕННИЯ ПРАЗНИК НА „АРСЕНАЛ“

Фирменият празник на „Арсенал“ АД е една от най-дълголетните и най-красиви традиции в дружеството. Към него няма равнодушни. Всеки в този ден намира по нещо хубаво за себе си: да прекара приятни часове с колегите си извън работното място, да види и лично да чуе какво ново ще споделят първите ръководители на фирмата и гостите, да се отдаде



на емоцията по време на празничния концертен маратон, да се хване на дългото арсеналско хоро накрая, да похапне и се почерпи с приятели или просто анонимно да се потопи в множеството, което обикновено изпълва фирмения стадион. Особено възнуващ е празникът за ветераните-арсеналци, за които денят е чудесно време за срещи и спомени, поредна възможност да влязат във фирмения музей, време за радост от това, което представлява днешният „Арсенал“ – някогашна тяхна мечта.

Продължава на стр. 4

ОБЯВА

Сектор СТАНДАРТИЗАЦИЯ към „Арсенал“ АД
Спешно търси да назначи Специалисти за следните длъжности:

1. Експерт техническа информация - конструкторска документация и вътрешно-фирмени номенклатури (нормоконтрол)
 2. Експерт техническа информация - технологична документация и вътрешно-фирмени номенклатури (нормоконтрол) 1
 3. Експерт техническа информация - текстови документи и вътрешно-фирмени номенклатури, (нормоконтрол) 1
 4. Стандартизатор и вътрешно-фирмени номенклатури.
- Изискването за тази позиция е кандидатите да имат трудов стаж по специалността или стаж като конструктори - 5 години, да ползват английски, немски или руски език, както и умения за работа с WINDOWS, MICROSOFT OFFICE, INTERNET, CAD.

За всички обявени позиции е необходимо кандидатите да имат завършено висше техническо образование- машиностроителна специалност, с образователно-квалификационна степен "магистър" или "бакалавър".

Допускат се кандидати със средно техническо образование, работили в техническите отдели на "АРСЕНАЛ" АД, повече от 5 години, с компютърна грамотност за WINDOWS, MICROSOFT OFFICE, INTERNET, CAD.

С предимство са и кандидати с трудов стаж по специалността или стаж като конструктор или технолог, минимум 1 година и ползване на английски, немски или руски език.

За повече информация по отношение на обявените свободни места за специалисти, може да се обръщате към Д. Димитрова - Моб: **0882987865**, Или към отдел „Кадри“ на личен състав в „Арсенал“, телефони **0431/ 631 33**, или **5 77 47**.

Пакет документи за кандидатстване за свободните позиции могат да се получат от гише „Пропуски“ – централен портал на „Арсенал“, гр. Казанлък, бул. „Розова долина“ 100.



МОТИВИРАЙТЕ

своите служители, клиенти и партньори



Ваучер Храна®

Ticket Compliments®

Compliments®

Еденред България

Тел: +359 2 974 0220

www.edenred.bg

bulgaria@edenred.com

НАД 1 МЛН. ЛВ ЗА ПО-ДОБРИ СОЦИАЛНО-БИТОВИ УСЛОВИЯ В „АРСЕНАЛ“

Над 1 млн лева влага годишно в подобряване на социално-битовите условия на територията на „Арсенал“ АД ръководството на фирмата. Средно месечно само за ремонтни дейности в тази посока сумата е над 100 хиляди лева, съобщи за „Трибуна Арсенал“ директорът по икономическите въпроси на дружеството Янко Костадинов. Подобряването на социално-битовите условия на територията на дружеството е видима и хората го оценяват и са доволни, категоричен е Костадинов.



Продължава на стр. 4

Издателски съвет: Николай Ибушев, Янко Запранов, Цветан Шиков, Добрин Драгнев.

Редколегия: Деляна Бобева - гл. редактор, Диана Нейчева, Мария Рашкова, Първолета Петкова, Мария Пискова, Миран Маденджиян, Венко Юнаков.
Със съдействието на КНСБ и КТ "Подкрепа" в "Арсенал" АД.

ZAKAZANLAK.BG

НОВИЯТ ПОРТАЛ НА КАЗАНЛЪК И РЕГИОНА

WWW.ZAKAZANLAK.BG

Обективната журналистика си има нов дом

Завод 5:

20 ГОДИНИ „ДОБРЕ ДОШЛИ, ПРИЯТЕЛИ!“

За 20-ти път на 6 септември ще се съберат тази година ветераните - машиностроители от Завод 5 на „Арсенал“ АД. Лично бившият министър на машиностроенето от времето на Тодор Живков - инж. Тончо Чакъров, почетен гражданин на Казанлък, дошъл в първите години на една от първите ветерански срещи в началото на новия век с хората от някогашния ЗММ. Чакъров става Главен директор на Завод 10 в Казанлък през 1964-та. Идва от шефския пост в НИТИ, преди това - главен технолог на ВМЗ - Сопот. С идването на Чакъров машиностроенето в оръжейницата навлиза в нов период. Сменя се и името на завода - той вече се казва ОПП „Фридрих Енгелс“. Започва строителството на Завод 5.

Лично Тодор Живков реже лентата при откриването на българската машиностроителна гордост - Заводът за металоурежещи машини на казанлъшката оръжейница на 21-ви декември 1965-та година. Всички от ветераните, преживели този момент, помнят официалното събитие.

Но историята започва далеч преди това. „За регулярно специализирано производство на металоурежещи машини се заговори през средата на 1959-та година“, твърди инж. Неделчо Братоев в обзорната си книга „Съдба“ /Преживяно, постигнато, осъзнато.../, публикувана през 2007-ма. От написаното за поколенията става ясно, че машиностроително производство в „Арсенал“ има далеч преди откриването на Завод 5. Но Завод 5 е изцяло нов етап, време на наистина славно индустриално развитие. Базата за техническо развитие, реално стартирала през 1967-ма, превърнала се в База за развитие и внедряване през 1971-ва и Институт за металоурежещи машини през 1984-та, е другата гордост на фирмата, за която ветераните си припомнят. Срещата на ветераните от Завод 5 е отново на 6-ти септември от 12.00 часа в ресторант „Капитал“, в Дома на културата „Арсенал“.

През тия вече 20 години няма как припомнянето на постиженията да се случи без присъствието на инж. Неделчо Братоев. Той е първият директор на Базата за техническо развитие, машиностроител по диплома, производствен, ръководен опит, хабилитация и не на последно място - машиностроител по сърце. Неговите думи в началото на всяка сбирка са аплодирани дълго. Неговият принос е неоспорим, трудът му по изготвянето на единствената по рода си книга „Съдба“ /Преживяно, постигнато, осъзнато.../ е огромен.

Хиляди факти от историята на арсеналското машиностроене са събрани в това уникално изда-

ние, което всеки може да отгърне за конкретни фактически справки. Но няма такава книга, която да отвори по човешки сърцата на участниците в описаните събития - разработки, производства, планове, изделия, технологии, конструкции, монтаж, изпитания... Затова онези, които помнят, идват винаги на 6-ти септември, за да отворят сърцата си един пред друг в спомени за свършеното заедно. Докато ги има, докато са между нас.

Идват хора и от сегашния състав на Завод 5

Те не са толкова много. Но са винаги поканени от ветераните. Днешният директор на Завод 5 инж. Петър Щирянов не пропуска да се види с бившите си колеги. На които историята на „Арсенал“, пък и на цялото българско българско машиностроене, дължи много. Ветераните не си предста-

вят срещата без него, а и той не си представя, че няма да ги уважи. Той е „мостът“ през поколенията към днешното време, когато Завод 5 се променя и се налага с новата си функция на производител на стотици видове детайли от десетки арсеналски изделия, които по-рано не са произведени във фирмата. Завод 5 днес се оформя като завод за производство на детайли за другите фирмени заводи, комплектоващи готови изделия от боеприпасно и оръжейно производство. Извършват се и ремонтни дейности.

Близо 100 арсеналци се прегръщат всяка година на срещата

Преди 20 години неколцина бивши колеги, предимно технологи, решават да се видят напролет. Поводът е годишнината на Бюрото за проучване, създадено през 1971-ва. Същата година се създава и Базата за развитие и внедряване. Ентузиастите, инициатори на срещата, намират ресторант в Енина. После в годините кръгът от хора, които искат да присъстват, се разширява. Събитието се мести през есента - преди Деня на машиностроителя. През последните години тогава е и фирменият празник на „Арсенал“.

„Сърцето“ на ветеранската инициатива са хората, които и днес организират това мило събиране - инж. Георги Цонев, Стефан Русев и

Георги Георгиев. Георгиев е дълги години технолог в Завод 5. Цял живот: от 1960-та до 1996-та. Той стои „в дъното“ на ветеранската идея преди 20 години и не случайно първата среща е в Енина, където той живее. После решават да я преместят в ресторант „Гергана“, но последните години неизменно сбирката е в ресторант „Капитал“. Стефан Русев е вторият ентузиаст от тройката организатори. Типичен арсеналец - почнал от работник, през началник смяна, майстор смяна, до началник цех. Все в Завод 5. Инженер Цонев е един от арсеналските машиностроители, които оставят най-ярко следи с работата си през годините. Опитът му на човек, който тръгва като ръководител група под ръководството на легендата Хари Симеонов, изкачва цялата йерархия на професионалната стълбница - става главен технолог на отдела, началник бюро, началник на Технологичния отдел, главен инженер на Завод 5 заместник-директор по

него, както и за мнозина български специалисти в бранша, идват именно в казанлъшкия „Арсенал“. „Ние сме заедно с вас, делим с вас дни и нощи! Заедно арсеналци могат“, помнят ветераните думите на инж. Симеонов от срещата през 2012-та. Тогава бе запечатана и последната прегръдка между Хари и дългогодишния му приятел, директорът на казанлъшкото ДСО „Хидравлика“ Янко Ортакийски, също бивш арсеналец, редовен участник във ветеранските срещи на машиностроителите от Завод 5, буквално до последните си дни. Именитият директор на Завод 5 - Марко Маринов, също винаги е сред очакваните присъствия сред ветераните, както и Тодор Калайджиев, също бивш директор на ЗММ в „Арсенал“.

КНСБ подкрепя организацията на ветеранската среща

КНСБ, който в Завод 5 се ръководи от Тодор Дерменджиев, осигурява не само част

смысле.

Ветераните посрещат и други видни гости. Често при тях е идвал и изпълнителният директор на Завода за пружини - Крън инж. Александър Минчев.

Ветераните не забравят

Славните години на завода носят много отличия на хората, които движат нещата напред. През 1984-та Завод 5 излъчва и Герой на социалистическия труд - Радко Парашкев, отличен за неговия принос в изработката на арсеналските бормашины, фрези и сложни слобки на агрегатните възли и обработващите центри по японски образец. Ветераните си припомнят не само своите колеги по цеховете и отделите, но и ръководителите на Завода, който продължават да наричат „нашият завод“. Директор на Завод 5 е бил и инж. Крум Христов, по-късно ръководител на целия комбинат. Сегашният член на фирменото мениджърско ръковод-

ство инж. Янко Запрянов също е управлявал завода. Той е бил и директор на Института за металоурежещи машини.

Организаторите на срещата на Завод 5, макар и ветерани, следят всичко, което се случва сега с развитието на казанлъшката оръжейница. Вестник „Трибуна Арсенал“ е основният им източник на информация, но личните контакти с хората, които работят в „Арсенал“ днес, също не прекъсват.

Лично изпълнителният директор на „Арсенал“ Николай Ибушев, както и заместници от целият му ръководен екип, всяка година получават покана за ветеранската среща. Тази година отново е така. И отново ветераните ще се радват на китката фолклор, която неизменно им поднася ФТА „Арсенал“ с народните танци на момчетата и момичетата на хореографа Христо Стоянов.

„Най-хубавото от тази вече 20-годишна на традиция е, че ветеранската среща на Завод 5 „запали“ и хората от други заводи“, отчита преди събитието на 6-ти септември председателят на КНСБ в „Арсенал“ Атанас Бозов. Хилядната синдикална организация вече подкрепя и срещи на работилите и работещите от Завод 2, Завод 3 и Завод 1, чиято сбирка следва през тази есен.

Ветераните от Завод 5 имат своите последователи. Това ги радава. И затова също ще намерят време да си поговорят идния вторник на 6-ти септември - топли разговори между прегръдки, усмивки, снимки, съззи и ръкописки, докато край тях отново звучи „Добре дошли, приятели!“ - рефренът на маестро Васко Глутников, без чиято музика нито една сбирка не минава.

Диана Нейчева



производствените и техническите въпроси. Той е един от хората, с които ветераните непременно искат да се видят на годишната септемврийска среща.

Инж. Хари Симеонов е сред най-чаканите гости

Възрастта и пътуването от Пловдив през годините далеч не му пречат да идва в Казанлък. Идва на мястото на родната си къща, където, по ирония на съдбата, днес се намира ресторант „Капитал“. Аристократичното му излъчване зарежда с гордост и професионални сантименти машиностроителите - ветерани. Хари Симеонов е бил главен технолог на Завод 5. Той е основател - проектант на Карловския тракторен завод и основател на Завода за дървообработващи машини в Пловдив. Проектира механични цехове в Куба, в Института по проектиране в Хавана.

Проектира и в „Машпроект“ - Пловдив. Но първите професионални успехи за

от финансирането за срещата, но и част от организацията по откриването на хората, изпращането на съобщенията до тях, координирането на присъствието им, запазване и разпределяне на местата в ресторанта, поканите за гостите, съставянето на празничната програма. Председателят на КНСБ в „Арсенал“ Атанас Бозов, също почнал кариерата си в оръжейницата през 1964-та в Завод 5, неизменно открива ветеранската сбирка на машиностроителите.

Присъствието на Бозов при откриването на срещата също е традиция, на която ветераните държат, държи и той самият да е сред тях, защото и сега се чувства „кръвно свързан“ с онова, което някога обединяват ЗММ и ИММ.

„Годините отминават, косите побеляват, но сътвореното от вашите ръце остава“, каза в приветствието си към гостите през 2013-та Атанас Бозов. Който е бил на тези сбирки, знае, че усещането от срещата наистина е усещане, че с работата си си оставил нещо

„АРСЕНАЛ“ И „М+С ХИДРАВЛИК“ С ПОМОЩ КЪМ ХАЖДИЕНОВЦИ

За трета поредна година в казанлъшката Професионална гимназия „Иван Хаджиенов“ ще се реализира

дарение на два договора за съвместно партньорство с казанлъшки фирми. Това са „Арсенал“ АД, което осигури

територията на двете фирми в проект за дуалното обучение: училище и работа.

През новата учебна 2016/2017 година по проекта само в „Арсенал“ ще бъдат осигурени 20 работни места за ученици от 11 и 12 клас в специалностите ЦПУ и Мехатроника, като част от обучението по учебна практика. По същия проект ученици ще работят и в „М+С Хидравлик“, събщи инж. Любомир Костадинов, зам.-директор по учебната част на ПГ „Иван Хаджинов“.

Задачите, които учениците от тези специалности ще изпълняват в рамките на проекта и двустранните задължения, са в съответствие с утвърдените от ПГ „Иван Хаджинов“ учебни планове и програми.

През двете досегашни години, в които казанлъжската гимназия, наследник на някогашния Механотехникум „Цвято Радойнов“, е работила по проекта на Министерството на образованието, са оборудвани нови кабинети, създадена е и една от двете в страната лаборатории по мехатроника.

През миналата година помощното финансиране по проекта е било изцяло от „М+С Хидравлик“, а през първата година от действието на проекта от друга казанлъшка фирма в областта на машиностроенето-БАРД.

Проектът за дуално обучение в „Арсенал“ се осъществява и

с помощта на специалистите от групата „Експерти за Казанлък“, които са и част от училищното Настоятелство на професионалната гимназия.

През миналата година с помощта на „Арсенал“ и „М+С Хидравлик“ и със средства от училището е дофинансирано изграждането на отоплителната инсталация в старата сграда на бившия Механотехникум, където временно бе пребазирана казанлъшката Математическа гимназия заради срутена част от корпуса

дейности по сградата на Математическата.

Интересът към училището ни расте. Към нас вече се стремят добри и мотивирани ученици, каквато е и целта ни, сподели за zakazanlak.bg Марияна Демирева, директор на ПГ „Иван Хаджиенов“.

С 3 паралелки нови ученици започва новата учебна година техническото училище: по компютърни технологии, машини с ЦПУ и по мехатроника. Заради недостатъчен брой ученици отпада за тази година паралелката по архи-



проектът „Качествено професионално образование със съвременно професионално оборудване“.

Проектът е част от Национална програма за осигуряване на съвременна образователна среда, модул "Модернизирание на системата за професионално образование" към Министерството на образованието, съобщава Марияна Демирева, директор на гимназията, която е и член на групата "Експерти за Казанлък".

За тазгодишния проект сумата, която училището трябва да си осигури, е 15 200 лева и тя вече е факт благо-

гурява 8 хиляди лева от сумата, и „М+С Хидравлик“ - 7 200 лева.

Средствата са за оборудване на специални кабинети по мехатроника и лаборатории, както и за закупуване на необходимата за тази цел техника: компютри, мехатронни стендове, тестери за диагностика на компютърни системи.

Договорите с двете предприятия за оказването на финансово съдействие и партньорство по проекта вече са подписани, като част от тях е и продължаващото и тази година обучение на ученици от ПГ „Иван Хадженев“ на



й през юни миналата година.

И от новата учебна година двете училища ще продължат да са под един покрив и в един двор за неопределено време, докато приключат ремонтните и укрепителни

текстура.

Първият училищен звънец събира бъдещите машиностроители в 9 часа на 15 септември в двора на гимназията.

Деляна Бобева

ZAKAZANLAK.BG

НОВИЯТ ПОРТАЛ НА КАЗАНЛЪК И РЕГИОНА

WWW.ZAKAZANLAK.BG

Обективната журналистика си има нов дом

ТАНЦЬОРИ НА „АРСЕНАЛ“ ОБИРАТ ОВАЦИИ В ЧУЖБИНА

Младешката група на ДЮФТС „Арсенал“ и Клубът за народни танци „Теменуга хоп-троп“ към ДК „Арсенал“ се завърнаха от участие в Международния фолклорен фестивал „Дни на Дебарца“, проведен в македонския град Охрид.

Казанлъшките възпитаници на хореографката Ваня Минчева имаха

честта да открият фестивала със своята „Шопска сюита“ и танци от различните етнографски области в страната.

на танците им впечатлиха разнородната фестивална публика и заслужено получиха нейните аплодисменти.

Формацията от бивши танцьори и самодейци, работещи в „Арсенал“ - „Темнуга хоп-троп“, подготви специално за фестивала две блок-програми, всяка от по 12 минути. Именно тези им изпълнения вдигаха на крака публиката във



фестивалните вечери.

Арсеналските танцьори мериха сили и чар във фестивала заедно с още 11 състава от Балканите и Европа.

Преди участието си в Охрид танцъорите от ДЮФТС „Арсенал“ участваха в друг международен фолклорен фестивал, проведен в побратимения на Казанлък руски град Търговище.

И двете участия на арсеналските танцови формации бяха финансово подпомогнати от групата „Експерти за Казанлък“, дарила им 3 800 лева.

Следващото танцово предизвикателство за арсеналските възпитаници е в началото на месец септември в град Приморско, където ще участват в пореден фестивал - „Орфей пее с морето“. Проявата ще се проведе от 4-ти до 9-ти септември.

„Трибуна Арсенал“

Продължение от стр. 1

...ФИРМЕНИЯ ПРАЗНИК НА „АРСЕНАЛ“

Добре дошли в този ден са и всички официални гости и граждани, които искат да почетат и споделят празника на арсеналци. Фирменият празник на „Арсенал“ АД е наследник на Деня на машиностроителя, който в България се празнува от 45 години насам. Съгласно Решение № 245 на Министерския съвет от 12 август 1971 г. този ден се отбелязва през втория неделен ден на октомври като знак, че машиностроенето е в основата на промишлеността на страната и че машиностроителите са нейният интелектуален потенциал. По традиция празникът на „Арсенал“ се организира през първата половина на октомври, винаги в петък, а от няколко години, по идея на изпълнителния директор Николай Ибушев, и като Ден на отворените врати. Тази година той ще се проведе на 7 октомври - отново на стадион „Арсенал“. През 2016 г. арсеналци празнуват 138 години от основаването на „Арсенал“ АД и 92 години от началото на функционирането му в Казанлък.

Празникът на „Арсенал“ ще бъде предшестван от две специални срещи на ветераните от завод 5 и от завод 1, които също вече са традиционни. Те са насрочени съответно за 6-ти и 17-ти септември в р-т „Капитал“. Срещата на ветераните-машиностроители от завод 5 се организира за 20-ти път, а на ветераните-оръжейници от завод 1 – за 4-та поредна година. Ден преди фирмения празник ще се състои традиционната среща на ръководството на дружеството с първенците в труда за 2016 г. Награди за достойната им работа на всеки от тях ще връчи изпълнителният директор Николай Ибушев. В навечерието на празника портретите на най-добрите 51 специалисти, служители и работници на „Арсенал“ за година ще заемат местата си в Алеята на трудовата слава. За празника специална подготовка прави и „Столово хранене“ към „Арсенал“ АД – с разнообразен асортимент от закуски и напитки на достъпни цени. За още по-голя-

мо удобство на арсеналци и гостите търговското обслужване ще бъде разширено с допълнителен брой шафтри и автомати за напитки. В празничния 7-ми октомври от 9.30 ч. мажоретен състав ще даде старта на традиционните вътрешни спортни турнири по футбол, волейбол, народна топка, стрелба и дърпане на въже. След края на спортните състезания е предвидено официално награждаване на победителите. След официалната част, която започва в 12 ч., Домът на културата „Арсенал“ организира голям празничен концерт. Гости на арсеналската публика ще бъдат дует „Ритон“ и Руслан Мъйнов. Освен тях, на празничната сцена ще се излязат децата от ДГ „Буратино“, фолклорните танцови формации „Арсенал“ и много други местни таланти. Окончателната програма ще бъде публикувана в следващия брой на „Трибуна „Арсенал“, който на 7-ми октомври също ще има своето празнично издание.

„Трибуна Арсенал“

Съобщение

Предвид септемврийските почивни дни празничните торти за работещите в „Арсенал“, родени на 2, 3 и 4 септември, ще се раздават на 2 септември. А родените на 5, 6 и 7 септември могат да получат празничните си торти на 7 септември. Тортите се получават от специализирания магазин до централния портал на „Арсенал“ срещу представен пропуск или лична карта.

От Ръководство „Столово хранене“

Ветерански срещи

На 17 септември 2016 г. за 4-та поредна година ще се проведе традиционната среща на арсеналските оръжейници-ветерани.

Срещата се организира от ръководството на Завод 1 и синдикалния заводски комитет.

Събитието ще е от 12 часа в ресторант „Капитал“.

Желаещите да присъстват трябва да потвърдят това чрез: **Атанас Касабов - телефон 0884 599 067** или **Василка Демирева - 0887 639 096**.

Цената на куперта за празничния обяд е 17 лева.

Сумата трябва да бъде внесена до 10 септември при организаторите.

...ПО-ДОБРИ СОЦИАЛНО-БИТОВИ УСЛОВИЯ В „АРСЕНАЛ“

Продължение от стр. 1

Той уточни, че ремонтните дейности и закупуването на печки, шкафчета, хладилници и други необходими вещи за обзавеждането на т. нар. „битовки“ на територията на дружеството стават и с помощта на Синдикалната организация на КНСБ във фирмата. За последните няколко месеца чувствително е подобрено състоянието на тези битови стаи за почивка на територия-

души на територията на дружеството, е вложил, се набират от членски внос, който работници и служители отчитат ежемесечно. По устав той е 1% от облагаемия доход на всеки член. Набраните средства се използват също и за други социални нужди на синдикалните членове, като помощ в трудни моменти или при нужда от скъпопоставено лечение.

Подобряването на социално-битовите условия на територията

ЗА ПРОМЕНИ В ПРАВОТО НА РАБОТОДАТЕЛЯ ДА ПЕНСИОНИРА НАСТОЯВА „ПОДКРЕПА“

Конфедерацията на труда „Подкрепа“ съвсем скоро ще постави пред правителството отново въпроса за промени в Кодекса на труда,

Това обяви в Казанлък президентът на синдиката Димитър Манолов.

Не може някой друг, освен работника, да решава дали може да работи или не, допълни Манолов.

По думите му, преди година, на база антибългарско предложение, направено отстрана на БСП, е направена промяна в Кодекса на труда, която е дала това право на работодателите.

От тази мярка са пострадали много хора, по думите на Манолов, като най-потърпевши от мярката били категорията работници и учители.

Ситуацията на трудовия

пазар, по думите на президента на КТ „Подкрепа“, ясно показвала, че е наложителна промяна в тази посока.

По този повод от синдиката съвсем скоро ще внесат мотивирано предложение в посока облекчаване на тази мярка, предвид все по-острия дефицит на пазара на труда.

Друга важна задача на правителството в сферата на пенсионната реформа, според синдикалиста, е въвеждането на реформата в капиталовото пенсионно осигуряване. Предложението на синдиката е да няма входна такса, която да се събира от осигурителните лица, а таксата на изхода да е функция от управлението на активите.

Деляна Бобева



та на Завод 4. По информация на КНСБ в „Арсенал“, оборудвани са 26 битовки на територията на дружеството само за последните няколко месеца. По-голямата част от тях са в Завод 4. Вложената сума отстрана на КНСБ за закупуването на част от необходимите уреди в тях е 18 хиляди лева. Закупени са хладилници, диспенсери за вода, печки и други необходими вещи. Средствата, които синдикатът, с членска маса от над 6 500

на дружеството и ремонтите на социално-битовите помещения ще продължи и през следващите месеци, категоричен е директорът по икономическите въпроси на „Арсенал“ Янко Костадинов.

Междувременно от началото на септември за поредна година най-добрите работници и служители на фирмата отново ще почиват по седмици на разходи на „Арсенал“ в морската станция в Несебър. Картите за тази цел вече са разпределени.

„Трибуна Арсенал“

Технологии

УЧЕНИ СЛУЧАЙНО ОТКРИХА ПО-ДОБЪР МЕТОД ЗА ПРОИЗВОДСТВО НА МЕТАЛ

Провален експеримент за нов тип батерии всъщност се оказва по-ефикасен метод за топене и производство на метал

Провалът не е задължително нещо лошо. Учени от Масачузетския технологичен институт обявиха, че са открили нов, по-добър и екологичен начин за производство на някои метали. Откритието е случайно след неуспешен експеримент за създаване на нов тип батерия. „Искахме да разработим батерия с различна електрохимия. Добавихме допълнителен електролит между положителния и отрицателния електроди в течна батерия. Оказа се, че когато се опитаме да заредим батерията, всъщност произвеждаме течен антимон“, коментира Доналд Садоуей, ръководител на проучването.

Това е било изненада, защото са използвани материали, които не позволяват подобен електролитен процес. По принцип чрез прилагане на електричество по подобен начин може да се произведат алуминий и някои други метали, но се използват други материали.

В крайна сметка допълнителният електролит се е оказал своеобразен йонен проводник и е предизвикал разпадането на антимониевия сулфид. Вместо да се зарежда, пробната батерия всъщност е произвеждала 99.9% чист метал.

Обикновено традиционните методи за производство на метал чрез топене отделят големи количества вредни газове и замърсяват въздуха. При новия, случайно открит, метод обаче почти няма вредни газове, а металът е с отлично качество.

Сега учените ще се насочат към откриване на това: кои метали могат да се произведат по подобен начин. Те смятат, че процесът може да се пригоди и за производството на никел и мед. Ако това се окаже вярно, може да доведе до намаляване на разходите за производство на големи количества и значително да намали вредните емисии.

Източник: Thinkstock/Guliver

Николай Симеонов от „Арсенал 2000“:

ТЪРГОВЕЦ ЦЯЛ ЖИВОТ

Човекът – търговец, открай време е имал интересен живот. Още от епохите на керваните с камили по Пътя на коприната, и платноходите, поели

и консумативи. Продукцията на „Арсенал“ е специфична, но затова пък всички от „Арсенал 2000“, които я предлагат по света, преминават специални

в арсеналския екип на четири световни изложения. На всяко едно от тях интересът на контрагентите е сериозен. И не е случайно проявен – за „Арсенал“ се знае. За по-малко от година работа в търговската къща на марката „Арсенал“ Симеонов вече е свидетел на бързия икономически растеж на двете дружества с това име – търговското и производственото. „Арсенал“ АД и „Арсенал – 2000“ работят в пълен синхрон. Връзките между отделите „Пласмент“ на оръжейниците с „Продажи“, „Маркетинг“ и „Бизнес-развитие“ на „Арсенал – 2000“ са конструктивни и ефективни. Още с идването си тук Симеонов усетил разликата с предишния си опит, станал е част от една наистина голяма и сложна структура. За нейното ефективно функциониране в посока успешни продажби на световните пазари в годините назад са вложени много усилия отстрана на ръководството. Сега вече „Арсенал“ събира узрелите плодове на една успешна идея, реализирана от изпълнителния директор на „Арсенал – 2000“ Христо Ибушев и заместник-директора на „Арсенал“ АД Станил Станислав. Идеята – да се обособи отделно дружество, което да продава арсеналската продукция, функционирайки като търговска къща.

Работи се в перспектива

Идеята за бъдещото развитие на фирмата в годините напред е вменена от ръководството на конкретните хора, които продават специалната продукция на казанлъшката оръжейница по света. На арсеналските търговци е ясна фирмената политика: сегашният растеж трябва да се задържи. Намерението на ръководството е: в средносрочен план мащабът на производството да не намалява. Да се сключват нови договори, да се стъпва на нови пазари. Тази задача всеки от екипа търговци „гони“ на своя, определен от ръководството, регион.

Симеонов прави това в страните от Централна и Южна Америка, Екваториална и Субекваториална Африка. С колегите си са разпределени по региони, но истината е, че си помагат и „нализат“ в териториите на колегата, когато това се налага. Утвърдените пазари са важни. Но се работи и в посока – пазари с някогашни епизодични продажби да се затвърдят. Търсят се и съвсем нови. „Решени сме да не останем точка по света, където да не сме представили продукцията на „Арсенал“, желанието на ръководството е да се обходи целия свят“, споделя амбицията на екипа от търговци, най-новият от тях – Николай Симеонов. И се радва, когато някой от Отдела забие ново малко знаменце в картата на арсеналския музей, където са маркирани териториите на сделките по света. В търговията не винаги се стига до сделка веднага. Но веднъж позната в позитивен аспект, марката по-късно се търси, отваря Николай Симеонов една от мъничките тайни в тая сложна работа. За да се подготви за нея, Николай изминал необичаен път. Със старт в ОУ „Георги

Кирков“, Казанлък. След което следват:

Шест години в Куба

В Куба той бил 5 години ученик и 1 година студент, доказал родителите му работят там в края на годините преди и по време на промените през 1989-та. Този ранен житейски епизод се оказва решаващ за професионалния му избор: търговията. Владеенето на чужд език за външната търговия е задължително условие. Владеенето на три чужди езика, с дипломи от сериозни чуждестранни учебни заведения – огромно предимство. За малка страна като България, особено в индустрията, външният пазар е въпрос на съществуване. Тесният вътрешен пазар за реализация на промишлената продукция налага непременно експортно ориентиране на предприятията. Спецификата на казанлъшката икономика, наситена с индустриални фирми, също налага нуждата от успех на международните пазари, където продукцията да се реализира. Това пък определя и търсенето на специалисти за тази цел – международни тър-

Пътешествия извън работата, със семейството си, Николай прави при всяка възможност – пътуването по работа е едно, пътешествието за удоволствие съвсем друго. Адrenalинът в добри дози е нужен за добрия търговец в неговата гонитба към успеха на сделката – търговецът е винаги ориентиран към резултата. Николай е вдигал адресна линия и по други поводи: разминал се „на косъм“ с атентата в Ню Йорк през 2001-ва: само ден преди 11-ти септември се качил на Кулите – Близнаци. На следващия ден от тях останало само пепел... Полетът му бил отменен – съвпадал по време с фаталните полети, атакувани от Ал-Каида. Революцията в Египет също за малко да го застигне, както и тежък взрив на московското летелище в Домодедово в момента на кацане на самолета му там. Попаднал на стрелба в Казахстан, както и на много, много други „интересни“ ситуации по време на своите дългогодишни пътувания по света.

Но място за страх, щом си поел една работа, не може да има. Пък и рисковете идват не само в работата. Адrenalинът в кръвта на човека на 21-ви век атакува



говци. Казанлък се оказва град с такива кадри. Колкото и това да не бие на пръв поглед на очи. Казанлък за Николай Симеонов е нещо важно. Това е една от причините да остане да живее тук, въпреки предложенията, които е имал за работа другаде. Казанлъшката връзка не го пуснала и в Куба – там попаднал на учителката си от основното си училище – другарката Илка Горчева. Брат му пък попаднал при другаря Кольо Горчев, дългогодишен директор на Математическата гимназия в Казанлък, отишъл на работа в Куба. Семейството учителки Горчеви са били класни ръководители на братята в ЕСГУ „Христо Ботев“, гр. Хавана. Куба, тази екзотична страна, отворила сетивата на Николай за езичите. Те очевидно му се отдавали, учел с удоволствие, завършил средно образование още на 16 години. Четял много. Спортът също страшно го увличал. За своите мъжки 41 той почти не е оставил спорт, който да не е опитал – индивидуални, колективни, екстремни.

сърцето навсякъде. Без това в днешно време вече не може да се живее. За кратко – между висшето и казармата, Николай опитва и от адrenalина на журналистиката в местното радио „Вис Виталис“. Отвсякъде взима по нещо – учи се. Радва се, че и с двамата му синове е така – отличници в училище „Антим I“. Всъщност, каква друга би могла да бъде съдбата на едно момче, родено в полунощ на 23-ти април? Денят на Шекспир, Денят на Сервантес. Николай владее прекрасно езичите и на двамата класици – и английски, и испански. Владее перфектно и руски. Но прескочил рождения ден на Ленин само с няколко минути. Съдбата е странно нещо: роден в Деня на книгата, Николай Симеонов гради от думите, от езичите, целия свой живот. Живот на човек-космополит. Няма никакво намерение да променя посоката. Харесва му да е „Търговец цял живот“. И се радва това да продължава да се случва. Точно в „Арсенал“.

Диана Рамналиева

Николай Симеонов. „Арсенал 2000“. Регионален мениджър „Бизнес развитие“ за Централна и Латинска Америка, Екваториална и Субекваториална Африка. На 41, но вече с близо 20 години опит във външната търговия. Детство с родителите в Куба: отличен владее испански, руски и английски. Икономическа магистърска диплома по Стопанско управление от университета във Велико Търново.



От скоро в „Арсенал“ – от една година. Преди това – осем години опит в проспериращата казанлъшка фирма Гуала Клоуърс България /„Даник“ АД/, търговски директор. Стартна кариерата си като водещ специалист „Продажи“ в „Катекс“ АД, където за 10 години качва цялата стълбца от позиции до достигане на ръководната – външно търговски директор. Симеонов смята, че е полезно за професионалното развитие човек да сменя работното си място след пълен цикъл от около 8-10 години. Откакто е в „Арсенал 2000“ обаче, само за година време, Николай като че ли се усеща вече „заразен“ с оня дух на вечна принадлежност към фирмата, който веднага почувствал, че битова тук. Усещането за почти семейна доживотна връзка между хилядите арсеналци Симеонов забелязал веднага. Знаел за него и преди, но не допускал, че ще го „прихване“ така бързо. И че толкова ще му попадне. Но екипната работа с младия външно-търговски отбор на казанлъшката оръжейница е толкова креативна и нахъсана от стръвта към успеха, че себе си в Отдела Николай вече усеща като органична част от цялото. Цялото тук е органично, но в никакъв случай – еднообразно. В екипа на шестимата със средна възраст около 35 години, които под ръководството на Христо Ибушев развиват и удържат външните пазари за арсеналската продукция, има различни хора. Тук е толкова зареждащо и свежо да се работи именно, защото отвъд доказанния си професионализъм всеки е личност с богати интереси и широк светоглед. За кондицията на ума в сложната игра на търговията по световните пазари тази оптимистична и зареждаща с позитивизъм атмосфера на екипа е повече от необходима. Симеонов го знае със сигурност. Няма как, той е: „Цял живот търговец“. А иначе – семеен, с две деца – момчета, Николай на 14 и Александър на 11 години.

към Великите географски открития, отворили големите морски пътища между петте континента. Симеонов признава, че за да си търговец, е нужно, както да го носиш това нещо, търговския нюх и твърдите умения у себе си по рождение, така и да градиш допълнителни качества, да се надграждаш с конкретни знания и придобити меки компетенции. В теорията и в практиката. Николай си знае, че всеки търговец, тръгнал към далечни светове, е ръснат „от горе“ и с малка щипка здравословен авантюристичен дух. Но само малка – рисковете в търговията, трябва да са премерени. „Работата ми е много по сърце“, казва Симеонов, но честно казано, личи му и без да го казва.

Идва в „Арсенал“ „по естествен път“. Нов етап в кариерата. Продължение на това, което е правил и преди – продавал на международните пазари. В „Арсенал“, все пак, е малко по-различно. Не се продават платове

и интересни обучения, относно представянето на фирмените изделия. Симеонов намира това за изключително полезно, но има още какво да се направи в тази насока. За година тук той не спира да се учи, не спира да бъде целенасочено обучаван по нарочна програма, съставена от ръководството. „Научих за близо година много нови неща, но винаги има какво още да се научи“, споделя Симеонов. Това е нужно, дори за професионалист с 20 години опит в търговията. Нужно е, дори когато става дума за световно позната марка като „Арсенал“. Колкото до името, той вече е видял с очите си:

Марката „Арсенал“ отваря врати по света

За краткото си време тук регионалният мениджър за Централна и Латинска Америка, Екваториална и Субекваториална Африка вече е участвал

Среци

Доайенът Иванка Гръбчева-Антонова:

ТАТО НЕ БЕШЕ СУЕТЕН

Как попаднахте в националната телевизия?

– Дълга история. Аз се омъжих рано, на 17 години. На 18 вече имах дете – син. Знаете как е с малко дете в голяма къща. Кинаджийството и телевизионерството се дължат на Антон Югов, по това време той беше министър-председател на България. С брат ми, ген. Гръбчев, те се разхождаха един ден в градината на двореца, където днес е Художествената галерия. Аз пък тогава вече работех като надничарка в

„Особени имоти“. Това беше на практика първообразът на УБО. То изземваше имотите и имуществото на Царския дворец след 9-ти септември. Оглавяваше го бивш политзатворник, лежал до 1944 г. със смъртна присъда, на име Ранчо Кеменичджиев. Един ден се срещнах с тях, но бях с гюмена престилка, с табла с чинии. Тогава Югов се обърна към брат ми, който, знаете, е бивш партизанин и му казва: „Гръбчо, роднини ли сте с това момиче?“. Тогава брат ми издаде, че има сес-

тра, че съм му сестра. Югов го хвана за яката и му казва: „Не те ли е срам? Как може да заровиш това младо момиче да мие чинии, вместо да го пратиш да се върне с акъл?“. Тогава брат ми каза: „Ами пък да не се е женила. Като се е женила, да си гледа детето!“ Тогава отидох на работа като монтажист на игрални филми в Киноцентъра. Започнах там във времето, когато снимаха „Калин Орелът“ – първият български филм. Аз работех с Дако Давковски, Борислав Шаралиев,

Янко Янков. Малко след като откриха телевизията през 1959 година, ме задължиха със заповед да отида на работа там като ръководител на монтажа. После станах асистент-режисьор. По времето на Иван Славков като генерален директор станах режисьор в Дирекция информация на БНТ и ме натовариха със задачата да правим всички предавания за и с Тодор Живков.

След като сте на практика в историята на Тодор

Живков, какво не знаем всъщност за него?

– Че не беше суетен. Мит е, че е бил суетен. Въобще не беше. Дори се шегуваше, че на телевизора го изкарваме грозен. Майтапеше се, че на живо бил по-хубав. Най-суетен от бившите първи на деня беше Милко Балев. Заяждаше се, правеше забележки. Докато Живков не е бил суетен.

Продължава на стр. 7

ПЛАНИНАРИ ОТ „АРСЕНАЛ“ – УЧАСТНИЦИ В ЛЯТНА ИСТОРИЧЕСКА ЕКСПЕДИЦИЯ В ПЛАНИНАТА

Деветима служители и любители – туристи, работещи в „Арсенал“, станаха част от XVI-та лятна планинска културно-историческа експедиция, организирана от казанлъшкото туристическо дружество „Орлово гнездо“. Този път обект на интерес от страна на експедицията бяха Югозападна България и нейните планински забележителности. 102 участници в експедицията преминаха за 4 дни през Ихтиман, водопада „Горица“, Ресилевския манастир, Раннохристиянската базилика край с. Микрево, върховете на планината Славянка – „Гоцев“, „Малък Царев“ и „Голям Царев“, Големият карстов извор над с. Петрово, с. Голешово, Църквата на Преподобна Стойна край с. Златолист, Пиринските забележителности: Попови ливади, връх Орелек, с. Делчево, с. Мусомища, Родопските бисери: Светилището край с. Долно Дряново, Римските мостове край с. Долен и с. Змеица, връх Виденица, Дяволският мост и Скрытите водопади под Борино, с. Буйново, с. Кожари, Кричим.

Финалът на т. н. двудневен „десертен“ поход премина от с. Скобелево, през връх и хижа Върховръх, с. Чурен, Тамръш, с. Лилково и с. Ситово до Ситовския надпис.

Сред най-запалените планинари – туристи, работещи в „Арсенал“, взели участие в експедицията, бяха Владимир Ралев, Донка Райнова, Жана Желева, Злати Кабакчиев, Керка Димова, Мария Станева, Пенка Драганова, Стефан Станев и Тихомир Кавръков.

Тазгодишната лятна планинска културно-историческа експедиция имаше своя бляскав фото-завършек – специалната изложба от фотографии, подредена в Младежкия дом през миналата седмица от участниците в експедицията. 15 туристи показаха най-доброто от своите фото-документи, събрани по време на 4-дневния преход.



„Трибуна Арсенал“

С любезното съдействие на Христо Ангелов

ZAKAZANLAK.BG

Обективната журналистика си има нов дом

НОВИЯТ ПОРТАЛ НА КАЗАНЛЪК И РЕГИОНА

WWW.ZAKAZANLAK.BG

ДИПЛОМАТ ПРЕДЛАГА МЕЖДУНАРОДЕН ФОРУМ ЗА РОЗОПРОИЗВОДСТВОТО У НАС

Да бъде организиран голям международен форум под егидата на Дипломатическия корпус у нас, посветен на розопроизводството и търговията с продукти от маслодайната роза. Форумът да е с участие

айенът на Дипломатическия корпус у нас Негово Превъзходителство д-р Ахмед Ал Мадбух, посланик на Палестина у нас.

Дипломатът, който от 8 години е на посланическа служба в

чеството и интересите на съответните страни в сектор „Розопроизводство“.

Визитата в Казанлък, наречена условно „По пътя на розата“, заради участието в срещата на посланиците на държави, в които има традиции в отглеждането на маслодайни рози, бе организирана от бившия външен министър от правителството на Сергей Станишев и кмета на община Павел баня Станимир Радевски.

Дипломатите посетиха най-новата розоварна в Долината на розите – „Дамасцена Роз Био“ в село Асен, фирма Гуала Клоуърс Тулс, срещнаха се с кмета на община Павел баня Станимир Радевски, приети бяха и от местен крупен предприемач.

Приветствие до участниците в срещата изпрати и кметът на Казанлък Галина Стоянова.

По време на деловата среща, превърнала се в откровен разговор за розопроизводството,

потенциалните възможности и проблеми в отрасъла, бе проявен огромен интерес към зеолитните минерални води, както и питейните розови води, производство на местни фирми.

Пред първите дипломати на азиатските страни бе представена за първи път и най-новата питейна розова вода, създадена у нас. Водата е пилотна серия и е производство на фамилията Попови. Автор на креативния дизайн на опаковката на новата питейна розова вода е американската дизайнерка от Калифорния Кристен Мери.

Интересът към българската розова вода за пиене е огромен в света, споделиха местни розопреработватели и розопре-

работватели. По думите им, количествата, които страната ни произвежда, са крайно недостатъчни, за да задоволят потребностите само на една страна от азиатския пазар.

Огромно е интересът и към розовата вода за козметични нужди. Средно по 8 евро на литър на едро се продава тя в момента за износ.

Два тона е произведеното през тазгодишната кампания българско розово масло, при средна цена на килограм от 10, 5 хиляди евро, каза за zakazanlak.bg Пламен Станковски, управител на фирмата „Булатарс“. Той изчисли, че от него могат да се създадат 2 милиона броя мускалки с розово масло от по 1 грам. Броят мускалки може да задоволи нуждите за 3-4 месеца само на една китайска провинция.

В интервю за zakazanlak.bg. Н. Пр. д-р Ахмед Ал Мадбух – Посланик на държавата Палестина, изрази тезата, че Розовата долина може да акумулира траен интерес на бизнеса и на туристите и с индустрията си, на основата на производството на продукти от маслодайна роза. Това, според дипломата, може да стане основа за нови форми на целогодишен туризъм в района, освен по време на кампанията и Празника на розата. Доайенът на Дипломатическия корпус у нас е редовен гост на казанлъшкия розов празник и често посещава района.

Деляна Василева



на държавните институции на България, представители на бизнеса в този отрасъл от различни страни и кметовете на общините с традиции в розопреработването, сред които са Казанлък и Павел баня.

Това предложи по време на делова среща в Казанлък до-

България, бе начело на голяма делегация от първите дипломати на Китай, Азербайджан, Судан, Индонезия, Мароко, които заедно с търговски представители от техните страни и местни розопреработватели и розотърговци, разговаряха за възможностите за сътрудни-

Това твърди живата история на БНТ, една от първите жени - режисьорки в БНТ и в България

А кой е най-големият му телевизионен гаф?

- Той няма гафове на живо. Това, което говорят, е за един гаф покрай 8-ми март. Тогава председателка на Комитета на жените беше Елена Лагадинова. Лагадинова чете нещо за

да се монтира. А той, Тато, като дойде на запис, казваше: „Хайде, Генерале, - и гледа към мен, - кажи какво ще правим, че всеки да си гледа работата. То, моята, една работа, ама трябва да я свърша“. Аз казвам каквото сме правили

имаш, ще се види. Ама никои не смее да каже дума. Като свърши, каже: „Сега доволни ли сте от мен, да си тръгвам“.

Като стане готов, казваше пак на майтап: „Генерале, кажи какво ще правим сега“. Като свършим, особено след

то ги изчистим. Имахме един страхлив директор на „Информация“ - Петър Кожухаров. И като ми даде рулона за монтаж, ми дава и бележка в колко часа ми го е дал рулона и ме кара да му го върна отново с бележка в колко часа съм му го предала обратно. Особено по Нова година, докато не се излъчи новогодишното поздравление на Живков, ние стоим и не си ходим. Посрещала съм много Нови години с рулоните с речта на Живков в телевизията. По 3 дни сме стояли. За 27 години стаж зад камерата съм записала почти всички новогодишни приветствия на Тодор Живков.

А казвал ли е при откриването на завод за полупроводниците и целите проводници? Култова реплика му е.

- Няма такава реплика, че пожелава догодина завод за цели проводници.

Справедливо ли беше свален Тодор Живков от власт?

- Моето мнение е, че категорично не. По негово време бе направено всичко онова, което напълни гушите на сегашните. Присъствала съм при строежите на морските ни комплекси, на „перлите“ ни по морето, знам как ставаше всичко, а после ги подариха за жълти стотинки.

Разкажете още нещо интересно от „кухнята“ на телевизията в онези й години.

- По едно време в „Панорама“ дойде Владо Костов. Имаше едно сако райе като пижама, на което му казвахме „телевизионното сако“. Бяха ми казали, че е много важен кореспондент и да внимавам. Като го срещнах в коридора обаче, му казвам: „Другарю Костов, доведете ме трябва да сте с тези дрехи, защото на цветното изглеждат много грозно“. И му обясних какво сако трябва да облече. Мина много време, докато си направи костюм. Имам и една случка покрай Горбачов. При първото му посещение в България като генерален секретар снимаме в НДК. Имахме един главен редактор, много страхлив човек. Снимахме ние, а той тича при мен и ми направи скандал, задето съм показвала белега на главата на Горбачов. Аз се ядосах и му казвам: „Вземай камерата, снимай го ти. Покажи го хем в близък план, хем да не му се вижда белегът“. Що нерви ме скъсали. В същото време парите бяха едни пари... при филмовите предавания за една минута се получаваха 30 лева постановъчни, а за 2 часа телевизионен митинг с Брежнев, което е висш пилотаж и умираш от напрежение, вземаш 10 лева. Това е положението, ако искаш - работиш.

А Иван Славков ли е най-добрият директор на БНТ?

- За мен да. Той слизаше от 10-я етаж пеша, за да се види с хората. Знаеше трите имена на служителите си и всеки един, от чистачката до партийния секретар, можеше да бъде приет в кабинета му. Беше нормален човек, не се дуеше.

10 исторически цитата от Тодор Живков, с които завинаги ще остане в историята

1. Времето е ваше, но всичко друго е наше!
2. До 9. IX. 1944 г., тази паметна дата, българският народ се намираще на ръба на една бездънна пропаст! След девети той направи съдбоносната крачка напред!
3. Някои казват, че нашата власт се клати! И на коча над*те се клатят, ама не падат!
4. Откривам новия завод за вело... за вело... Абе за колелета!
5. Ние трябва да направим коренен поврат, на 360 градуса.
6. Аз работех като преводач - превеждах овците от един хълм към друг...
7. Конкурсно начало не означава конкурсен край, другарки и другари.
8. Добър журналист е тоя, който пише не това, което се говори, а това, което трябва.
9. Сега всеки ден, всеки час, навсякъде има ма*риал за митингова демонстрация (демокрация)!
10. Това е политиката - да се слееш с народа.

А в същото време космополит, широко скроен, лич.

От сегашните политици кого обича най-много камерата?

- Това, което сега се излъчва, не е това, което се излъчваше навремето. Свободата сега я няма. Свободата се обърна на свобода.

Търси се жълтото, скандалното, черната страна на нещата. Това не е моето разбиране за поведение пред камера, за мисия и разбиране на професията - все да се търси скандалът.

За какво Ви боли най-много сега?

- Че се размества стойностите в живота, в професията, подредбата им, професионалните критерии. Човешката ни мярка за нещата. Всичко е с краката нагоре. Страдам от това, че народът страда. Че не се виждат добрите времена, че хората живеят лошо. Че много свестни избягаха, няма ги. Боли ме и от самотата.

А оптимист ли сте за България?

- Оптимист съм. Оптимизмът ми стига до края на моя живот. Нямам друг избор. Жива съм.

Деляна Бобева



лева на месец. С всички добавки, които й се полагат, в това число и вдовишките от 6 години накуп и парите за 76% й инвалидност и 3-те стъпки.

За журналистическата гилдия, освен като тв легенда, е известна и като „режисьорката със сурвачки“, тъй като години наред, за да си помага в зимните месеци, които прекарва в София, изработва сурвачки и ги продава или пред БНТ, или на бул. „Дондуков“ край офиса сега на Дарик радио.

Съдбата ни среща с телевизионната ветеранка на поредната Бузлуджа, където не пропуска нито един митинг от началото на прехода. И по някаква странна житейска ирония, навръх 35-тата годишнина от официалното откриване на Дома-паметник на Бузлуджа, където преди 35 години тя е режисьор на прякото предаване на тържествената церемония по този повод.

Като своеобразно намигане на историята пък става така, че това интервю вижда бял свят навръх 105-тата годишнина от рождението на Тодор Живков - на 7 септември.

На фона на партийното надвикване на историческия връх с дребната и изключително фина женица с живи очи, стиснала в ръка две национални флагчета, търгнахме в нищенето на тв спомени, за да стигнем до мъката на деня и повсеместното ни олайване.

Тя е единствената жена, на която бившият Първи - Тодор Живков, приживе казва „Генерале“. Причината за това обръщение е фактът, че именно в нейни ръце в продължение на десетилетия е неговият телевизионен имидж като пръв партийен и държавен ръководител. Тя е тази, която „дирижира парада“, в пряк и преносен смисъл, зад пулта на всички негови тв изяви: конгресни речи, партийни форуми, новогодишни телевизионни обръщения пред народа. Само на нея Живков позволява да оформя стайлинга му. Тя е жената, която „со кротце и со благо“ го убеждава в необходимостта от телевизионен грим в епохата на цветната телевизия.

Иванка Гръбчева-Антонова е доайнтът на телевизионните режисьори в БНТ. Направила е стотици емисии „По света и у нас“, над 60 „Панорами“, над 150 събитийни предавания и уникалните на брой 500 предавания с Тодор Живков. Била е зад пулта като режисьор на най-важните партийни конгреси - 9-ят, 10-ят, 11-ят и 12-ят. На Десетия конгрес на БКП стои зад пулта на живо цели... 38 часа.

Над 40 са сесиите, които предава на живо само на Народното събрание.

Отвъд това е шеф-диригент зад пулта на всички манифестации в държавата десетилетия наред, както и на живи предавания при посрещане на чужди правителствени делегации. Започва работа в Националната телевизия почти от самото й начало - през 1961 година, и остава там до пенсионирането си през 1991 година.

Член е СБЖ и на Съюза на филмовите дейци, Заслужил деятел на културата.

Тя е най-малката сестра на ген. Димитър Гръбчев, първият шеф на УБО и човекът, отговарял за охраната на Георги Димитров.

Родена е в семейство със 7 деца и разликата й с прочутия генерал е цели 15 години. Нейна снаха е известната партизанка Митка Гръбчева, а покойната от няколко години филмова режисьорка и нейна съименичка Иванка Гръбчева - дъщеря на ген. Гръбчев, е племенница на БНТ-доайнката Иванка Гръбчева-Антонова.

Сега тя е на 88 години и живее в Етрополе с приблизително около 400

винаги.

Ето столът, бюрото, гримът. В началото не смееха да го накарат да бъде гримиран. Страхуваха се да му кажат, че има нужда от това, особено като стана цветна телевизията, без фон дойде и е фатално. С негово съгласие заведох Тато при гримьор.

И после стана дежурно това - Тато да отива на грим. Ние сме го гримирали също. После седне на стола, оглеждаме го. И никои не смее да му каже, ако има нещо нередно или ако нещо не е както трябва. Той обаче казваше: „Щом Ванчето е тука, спокоен съм“. Има снимки, на които съм му оправила връзката, сакоето, че се е набрало. А това е статичен кадър, 10 минути и косъм да

записите на новогодишните поздравления, се събирахме за дежурната обща снимка. Що натискане беше всеки да е по-близо до него.

Имам снимки с него как седим пред камерата. Казвах му: „Да пуснем записа, другарю Живков, Вие ще кажете“. Той седне, слуша, хареса си го и тръгне. Ама лапсусите му остават.

И това за социализма и комунизма? ...

- Да, и това... Тогава ме гледат тъжно колегите от монтажа, пусват ме, че пак отиваме да работим цяла нощ: ще преглеждаме с редакторите дума по дума всичко. Знаеха, че грабнем ли рулоните, ще монтираме цяла нощ, дока-

Международния ден на жената. Стана лапсус: вместо „големия курс“, ти чете „големия ку“. Това е простено. На всеки може да се случи. Но гафове пред мен Тодор Живков не е имал. Особено на новогодишните предавания и на другите интервюта. Първо правехме свободен разговор, после монтирахме. И сега има колеги, които, като ме видят, и ми казват: преди, като те видехме и настръхвахме. Страхувахме се от теб, знаехме, че може и по 3 дни да работим без прекъсване. Ама как сме те псували, ми казват. А аз забременявам от псувня /смее се/. Викат ми: като те видехме с рулоните, знаехме, че носим на Тато речта, а тя трябва да се монтира, лапсусите му трябва

СТАНИСЛАВ СТРАТИЕВ

Най-играният по света български драматург

Станислав Стратиев. Роден е в София на 09. 09. 1941 г. Завършва българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“ през 1968 г. Работил е като фрезист в завод „В. Коларов“, като журналист и редактор във вестниците „Народна младеж“ и „Съвременник“. От 1975 г. до смъртта си е драматург на Държавния сатиричен театър „Алеко Константинов“ в София.

Прозата. За пръв път публикува през 1958 г. във в. „Средношколско знаме“. Сътрудничи с разкази и фейлетони на почти всички вестници и списания. Дебютът му в прозата с книгата „Самотните вятърни мелници“ през 1969 г. е посрещнат възторжено от критиката. След нея излизат „Дива патица между дърветата“, „Кратко слънце“, „Диви пчели“... Следват: „Троянският кон“, „Пътешествие без куфар“, „Пеещият кораб“, „Пейзаж с куче“, повестта „Подобности от пейзажа“, трилогията хумористични миниатюри „Българският модел“ – 1991, разказите „Упражнения по другост“ – 1992, „Вавилонска хроника“ – 2000. Особено впечатляващи са текстовете от последните му книги – това са прозрения за прехода, за нашия национален характер.

В Сатиричния театър. След големи успех на премиерата на „Римска баня“ в Сатиричния театър през 1974 г. Стратиев е поканен за драматург на театъра. Впоследствие той е и негов директор и художествен ръководител. За първи път са поставени: „Сако от велур“, „Рейс“, „Максималистът“, „Животът, макар и кратък“, „Балкански синдром“, „Мамут“, „От другата страна“, „Зимните навигации“.

на зайците“, „Бил съм щастлив в този театър...“, споделя Стратиев.



нец – 1995; сребърен медал от Московския кинофестивал, 2006. Големият творец напусна рано този свят – на 59 години. През 2016 г. се навършват 75 г. от рождението му.

– Той за мен е като дом... Струва ми се, че никога не мога да му дам толкова, колкото той ми даде“. Писателят бил сред късметливите – заедно с други творци-корифеи се сдобил със собствен дом в писателския блок, иронично наричан „интелектуалното гето“ на София. „В дома ни имаше много смях, той умееше от всичко да направи виц и шега, – спомня си съпругата му Лилия Рачева. – Имаше навик да си говорим с реплики от негови пиеси. Господи, колко се смяхме!“

Драматургията. Пиеси на Стратиев са поставяни в СССР, Франция, Германия, Италия, САЩ, Унгария, Полша, Финлан-

Мексико... Те са влезли завинаги в златния фонд на българското драматургично изкуство. „Римска баня“, „Сако от велур“ и „Рейс“ са поставяни над 500 пъти у нас. „Зимните навигации на зайците“, „Празни стаи“, „Максималистът“, „Балкански синдром“, „Мамут“ и др. пълнят и до днес театралните салони с актуалното си звучене и остра сатира.

Филмов сценарист. Дебютът на Стратиев в игралното кино е през 1974 г. с „Пазачът на крепостта“. В киното са заснети 7 негови сценария: „Кратко слънце“, „Равновесие“, „Посетени от

Господ“, „Американска целувка“, „Гардеробът“, „Слънце на дет-

Станислав Стратиев, псевдоним на Станко Стратиев Миладинов /1941 – 2000/, е български писател, драматург, киносценарист, поет. Автор е на 11 книги, между които „Самотните вятърни мелници“, „Живот в небето“, „Упражнения по другост“, на сборниците „Българският модел“ и „Българската участ“. Заснети са 7 филма по негови сценарии, сред които култовите „Оркестър без име“, „Кратко слънце“ и „Посетени от Господ“. Автор е на 13 пиеси, най-известните от които – „Сако от велур“ и „Римска баня“, са включени в том 5-ти на алманаха „Славянско и източноевропейско изкуство“, издаден в САЩ. Книгите му са преведени на повече от 25 езика, вкл. хинди, арабски, китайски и други. Стратиев е най-играният по света наш драматург. Поставени са над 800 спектакъла по негови пиеси в 40 държави. Носител е на много наши и чуждестранни награди: от Национални прегледи на българската драма и театър; 1990 – във Франция, за европейска драматургия; на ВВС през 1993 г.; „Чудомир“ – 1978 и 1992, Годинна награда на СБП – 1983, „София“ – 1984, „Аскеер“ – 1993, „Златен ла-

матург, режисьор Анри Кулев, спечели наградата на Съюза на българските филмови дейци на „Аполония 2006“, където бе показана за първи път.

Памет за неповторимия Стратиев. Най-видният български драматург от втората половина на XX век умира внезапно на 59 години на 21. 09. 2000 г. по време на частно посещение във Виена.

По инициатива на Сатиричния театър през 2011 г., по повод 70 г. от рождението на драматурга, е представена книгата-албум „Стратиев и Сатира“, съставител Любомир Стратиев. През с. г. е представена и последната книга-откровение на великолепния сатирик „Българско зелено“ – сборник от последните му текстове, издирени и подредени от Лилия Рачева и сина му Любомир Стратиев. Изборът на заглавието идва от един образ, в който писателят вложил особен смисъл: минавайки често по ул. „Цар Симеон“, виждал един вътрешен двор между кооперациите, в който не прониквало слънце, а зеленият цвят на вишните бил особен; правил аналогия с героя си от „Кратко слънце“ – просветва за малко и той е щастлив, а после го убиват. „Човек е сам на земята, пронизан от слънчев лъч, а после пада вечерта. – казва Л. Рачева, – Мислещи хора биха го разбрали и сега, просто въпросът е човек да мисли. Текстовете, писани през 1965 г., звучат, като че ли са писани вчера“. 70-тата годишнината на Стратиев е отбелязана и с илюстрирана пощенска картичка, със специален пощенски печат.

ПРОЗРЕНИЯТА НА СТАНИСЛАВ СТРАТИЕВ...

Българският модел

Ако сме дали нещо на света – това е българският модел.

Той е – както Хеопсовата пирамида или Вавилонската кула – нашият принос в съкровищницата на човечеството.

Казано сложно – това е състояние на духа. Определен начин на мислене. Тип душевност.

Казано просто – обратното на всичко.

Колумб тръгва за Индия и открива Америка.

Ние тръгваме за Америка и стигаме в Индия.

Все откриваме Америка и все се оказва, че сме открили Индия.

Навсякъде по света в приказката на Андерсен кралят е гол.

У нас се получи обратното – кралят е облечен, а народът е гол. И гладен. И безработен.

Навсякъде по света считат лудите за вестни, но болни хора. У нас вестните считат за луди.

Още от времето на Ботев.

Навсякъде по света дупките са предимно в сиренето.

У нас те са на ръководни места. Там, когато стреляш по някого, той умира.

Тук, дори когато стреляш по друг, умира Алеко Константинов.

Там са велики народите.

Тук – Народното събрание.

Там от великото до смешното има само една крачка.

Тук няма никаква разлика.

При тях са свободни хора, а при нас – цените.

Това е българският модел.

Българският модел е по-лош от Бермудския триъгълник.

В Бермудския триъгълник нещата просто изчезват.

И знаеш, че ги няма.

При българския модел ги има, но не са те.

И не знаеш какво е.

Нарича се бензиностанция, но нито има бензин, нито ти сменят

маслото, нито проверяват гумите, нито мият стъклата.

Знаеш само, че е най-високото на Балканите. Или най-широкото.

Според този модел българските джуджета са най-ниските в света, а българските мъже – най-мъжествените.

Българският модел е, когато млъчието е злато, а преклонената главичка остра сабя

не сече и по-добре яйце днес, отколкото кокошка утре, защото кроткото агне от две майки суче.

И когато отвлечаме останките на Чарли Чаплин за откуп.

При българския модел селяните идват в града, за да купуват мляко, а гражданите отиват на село, за да прибират реколтата.

Българският модел е велосипед без педали, но с десет кормила.

И когато заводите произвеждат художествена самодейност.

Българският модел е продупчен и завързан с конец стотинка.

За да се возим безплатно на асансьор и да говорим безплатно по телефон.

При българския модел няма девета дупка на кавала. Тя не е пробита. Пробита е направо десетата.

Българският модел е не аз да съм добре, а ти да си зле.

Българският модел е неунищожаем.

С него ще бъде свършено, когато всички отидем в Канада.

Както ще бъде свършено и със самата Канада.

Не сме Швейцария на Балканите.

Не сме и земен рай, както настоява химнът.

Ние сме хипотенузата на Бер-



мудския триъгълник.

Непрекъснато нещо изчезва.

Къде изчезват например усмихнатите хора от плакатите?

Разлепени из цялата страна.

Които се ръкуват с всичко, което им попадне, в трамвайни дела, болници, приюти за стари хора, гаражи и заводи.

Които знаят в най-малки подробности как ще оправят транспорта, здравеопазването, промишлеността, жилищното строителство, тютюна, екологията, културата, образованието, селското стопанство.

Които ще се справят с престъпността, корупцията, апатията и отчаянието.

С бедността.

Които със стотици се явяват преди избори.

За президенти, депутати, кметове.

Какво става с тези прекрасни бащи, чудесни експерти,

делови жени, солидни бизнесмени, които ни заливат от вестници, радио и телевизия?

Къде изчезват те след изборите?

На местата, където са избрани, ги няма.

Там има вечно заети, намръщени хора, които, ако не са в Брюксел, са в Страсбург.

Чаровниците, бащите, жените, експертите, държавниците, патриотите, хората от плакатите ги няма.

Останали са само проблемите, които така изчерпателно и професионално ни бяха разяснявали на предишните избори.

Стоян и избори

Изборите минаха.

Всички победиха.

Който участва.

Като на олимпиада.

Другояче не може и да бъде в страна, където заплатите на народните представители надвишават три пъти заплатите на народа.

Победиха всички.

Всички партии.

Всички коалиции.

Всички движения.

Всички зависими и всички независими.

Едните победиха в градовете с над петстотин хиляди население.

Другите – в тези под петстотин.

Третите – в планините.

Четвъртите – в полето.

Петите – в умовите.

Шестите – в сърцата.

Победата е пълна.

Всички са победители.

Сега трябва да се намери отнякъде губещ.

Съзнавайки почти безизходното положение, предлагат един.

Стоян.

Той е идеалният губещ.

Губи ту работата си, ту спестяванията си, ту жизнения си минимум, ту колата си, ту водата си, ту синовете си, ту дъщерите си, ту надеждата, че въобще ще излезе някога от прехода, ту зъбите си, ту живота си.

Ей богу – идеалният губещ.

Досега е загубил шестстотин хиляди от съгражданите си.

Най-интелигентните си млади хора.

Пазарите си.

Уважението.

Себеуважението.

Националната си идея.

Къде ще намерите по-добър губещ?

Със свещ да търсите, няма да намерите.

Затова няма смисъл от спорадично избухващите тук-там спорове кой е победител.

Безсмислено губене на време.

Да се обединим около безспорното: кой е губещият? Няма и капка съмнение – Стоян.

Така изборните резултати изглеждат напълно реални.

Страницата подготви:
Мария Рашкова

За връзка с редакторите на "Трибуна Арсенал":
Редакция: e-mail: tribuna.arsenal@gmail.com
Деляна Бобева: 0882 98 70 13, e-mail: didab@abv.bg
Диана Рамналиева: 0882 98 70 14, e-mail: diana_ramnalieva@abv.bg
Мария Рашкова: 0882 98 70 12; Първолята Петкова: 5 74 55